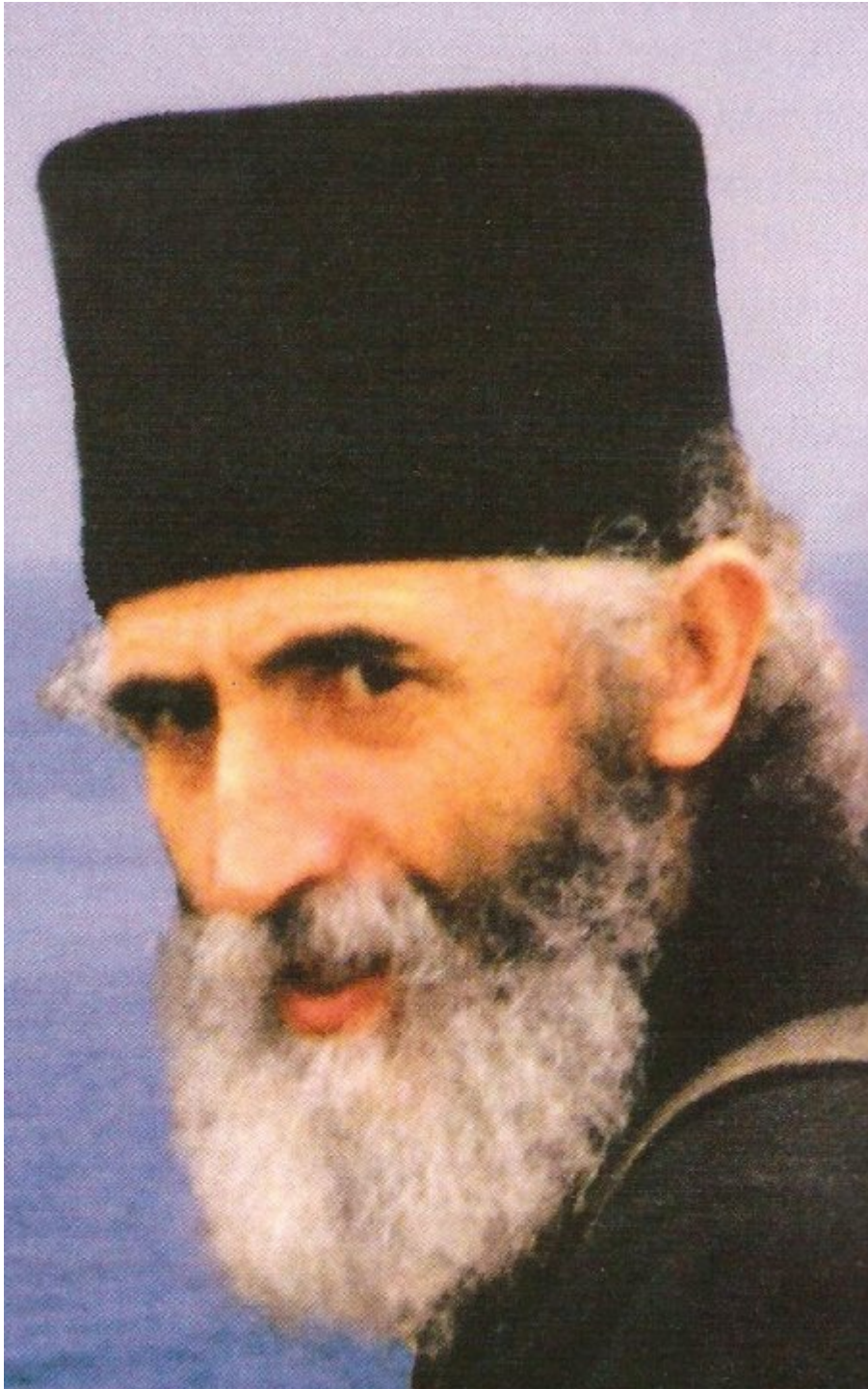

12 Ιουλίου 2013

Λόγοι γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου-Απαλλαγή από τό σκοτάδι τής αμαρτίας

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

- Είναι πολύ βαρύ, Γέροντα, νά μολύνη κανείς τό Άγιο Βάπτισμα;
- Ανάλογα πόσο τό μολύνει. Άλλος τό μολύνει πολύ, άλλος λίγο, άλλος κάνει έναν λεκέ,
άλλος δύο...

- Και είναι τά μεγάλα αμαρτήματα πού μολύνουν τό Βάπτισμα;

- Έ, φυσικά, τά θανάσιμα αμαρτήματα τό μολύνουν και τότε ή θεία Χάρις απομακρύνεται από τόν άνθρωπο. Βέβαια δεν τόν εγκαταλείπει, όπως ούτε ό Φύλακας Άγγελος δεν τόν εγκαταλείπει. Θυμάστε τί είχε πει ό διάβολος στον ιερέα των ειδώλων για τόν μοναχό πού ήθελε νά παντρευτή την κόρη του; Μή βιάζεσαι αυτός εγκατέλειψε τόν Θεό, άλλα ό Θεός δεν τόν εγκατέλειψε ακόμη.

- Γέροντα, μπορεί κανείς νά ζή στο σκοτάδι τής αμαρτίας και νά μήν τό αισθάνεται;

- Όχι, τήν αίσθηση όλοι τήν έχουν, άλλα υπάρχει αδιαφορία. Για νά έρθη κανείς στο φως τού Χριστού, πρέπει νά θέλη νά βγη από τό σκοτάδι τής αμαρτίας.

Άς πάρουμε για παράδειγμα κάποιον πού κλείσθηκε κατά λάθος σέ ένα σκοτεινό υπόγειο. Μόλις δη μία ακτίνα νά περνάη από μία ρωγμή, κοιτάζει πώς νά βγη στό φώς. Θά άνοιξη σιγά-σιγά τήν ρωγμή, για νά βρή τήν πόρτα και νά βγή έξω. Έτσι και από τήν στιγμή πού ό άνθρωπος θά αισθανθη τό καλό ως ανάγκη και μη μέσα του ή καλή ανησυχία, θά καταβάλη προσπάθεια νά βγή από τό σκοτάδι της αμαρτίας. Αν πή: αυτό πού κάνω είναι λανθασμένο, δέν πηγαίνω καλά, ταπεινώνεται, έρχεται ή Χάρις του Θεού, και από εκεί και πέρα προχωράει κανονικά. Αλλά, αν δέν μπή μέσα του ή καλή ανησυχία, είναι δύσκολο νά βοηθηθή. Κάποιος λ.χ. βρίσκεται σέ κλειστό χώρο και αισθάνεται άσχημα. Του λές: σήκω, άνοιξε την πόρτα και βγές έξω νά πάρης λίγο οξυγόνο, για νά συνέλθης, και εκείνος αρχίζει: Δέν μπορώ νά βγώ έξω. Καί γιατί νά είμαι κλεισμένος μέσα και νά μήν μπορώ νά πάρω αναπνοή; Καί γιατί νά μήν έχω οξυγόνο; Καί γιατί ό Θεός νά μέ εχη εδώ και τους άλλους έξω;. Έ, μπορεί αυτός νά βοηθηθή; Ξέρετε πόσοι βασανίζονται, επειδή δέν άκουν κάποιον πού μπορεί νά τους βοηθήσει πνευματικά;

Ο άνθρωπος μέ τήν αμαρτία κάνει τον επίγειο παράδεισο επίγεια κόλαση. Αν ή ψυχή του μολυνθή μέ θανάσιμες αμαρτίες, ζή μιά δαιμονική κατάσταση αντιδρά, βασανίζεται, δέν έχει ειρήνη. Αντίθετα, όποιος είναι κοντά στον Θεό, έχει τόν νου του στά θεια νοήματα καί έχει πάντοτε καλούς λογισμούς, είναι ειρηνικός καί ζή τόν Παράδεισο στην γή. Αυτός ό άνθρωπος έχει κάτι ξεχωριστό από εκείνον πού είναι μακριά από τόν Θεό, καί αυτό είναι αισθητό καί στους άλλους. Νά, αυτό είναι ή θεία Χάρις, ή οποία προδίδει τόν άνθρωπο, ακόμη κι αν κρύβεται.

Πηγή: geron-paisios.blogspot.gr